

gjort det Synspunkt gældende, at man vilde tage et særligt Hensyn til, i hvilken Hensigt den vedkommende Person har ønsket at faa Indfødsret. Hvis man havde gjort det, vilde man sikkert være kommen til at udstyde et langt større Antal Personer end det, som der her er Tale om. Det fremgaar jo ligefrem af de vedkommende Personers Papirer, af deres Ansøgninger, at adskillige af dem ligefrem søge Indfødsret for at faa Alderdomsforløbelsesret, og af andre ville man ret klart se fremgaa, at noget saadant er Tanken. Havde man nu gjort et saadant Synspunkt gældende, var man kommen til at rydde ganske anderledes op i Lovforslaget, saaledes som det var forelagt fra den højtærede Indenrigsministers Side. Det har man imidlertid ikke gjort. Nej, hvad man har gjort, er i Grunden kun, at man har gjort gældende, hvad man tidligere er gaaet ind paa her i Folketinget, nemlig det, at man forlangte dog et vist Lavmaal af økonomisk Selvstændighed, af hvad der i Landstingets Betænkning udtrykkes som „en selvstændig økonomisk Tilværelse“. Man forlangte det, som man ogsaa tidligere er gaaet ind paa fra Folketingets Side, at man dog maatte være enig om, at de Personer, som man gav Indfødsret, ikke i en nær Fremtid vilde komme til at falde Kommunen til Byrde. Den Gang var man enig om det — i 1889—90 var der jo ikke Tale om den anden Side af Sagen, nemlig den Byrde, som kunde komme til at paahvile Staten gennem Alderdomsforløbelsesloven. Det, som man altsaa har opstillet paa denne Side, er, at de før Øjeblikket kunne ernære sig selv, at de i et vist rimeligt Maaal have ernæret sig selv, og at der ikke skulde være Sandsynlighed for, at de i en rimelig Fremtid vilde komme til at falde det offentlige til Byrde, hvilken Sandsynlighed jo som sagt vilde være bekræftet baade gennem deres nuværende og forbigaaende økonomiske Forhold. Det er med Hensyn til denne Side af Sagen, at man nu mener, at det dog vilde være rigtigt at værges Kommunen og Staten mod en saadan Overbebyrdelse med fremmede, og det synes jeg nok ganske i Almindelighed kan have nogen Grund, naar man ser hen til, at det jo i og for sig ikke er saa overmaade let at skaffe Betsættelse og Arbejde til alle dem, som allerede henhøre til vort Lands Borgere. Men et andet Synspunkt — og det er jo i Grunden talt det, som har gjort sig gældende her — er naturligvis Hensynet til de ny Love, og det synes jo da at være ret klart, at der maa i alt Fald have været forbundet en

Tanke dermed, naar man i Fattiglovens § 23 og ligeledes i Alderdomsforløbelsesloven fastsætter Indfødsret som en Betingelse for, at de vedkommende kunne benytte sig af de i disse Love givne Rettigheder. Der kunde da ganske vist, idet der altsaa netop særlig tages Hensyn dertil, være Anledning til at tage dette Spørgsmaal under fornyet Overvejelse. Naar nu særlig henføres til Forholdet til Sverige, er det jo saa, at med dette Land havde vi en Overenskomst, som gensidig giver Ret til Forsørgelse efter 12 Aars Forløb, der beregnes efter det fyldte 21de Aar for vedkommende Person, hvormod der for en Person, som ikke har opholdt sig saa længe, gælder den Regel, at han vil kunne blive tilbageendt, naar han falder Fattigvæsenet til Byrde, eller rettere sagt, naar han anmoder om Hjælp. Det vil af Hensyn hertil, naar Spørgsmaalet bliver om det Maaal, som man som Regel vil finde passende, at en Person skal have været her i Landet, inden man giver ham Indfødsret, være ret naturligt, at man vælger dette Maaal, 12 Aar, som det almindelige, som Reglen, idet, som jeg allerede tidligere har hentydet til, jo den hyppigste Betsling finder Sted mellem disse to Lande, og denne Overenskomst jo vil blive gjort betydningsløs over for disse Tilfælde, hvis man ikke saa nogenledes fulgte denne Praksis, netop over for saadanne Personer, som dog ikke vare særlig økonomisk selvstændig stillede eller som man af andre Grunde vilde tage særligt Hensyn til. Jeg tror altsaa, at naar der her fra Landstingets Side er valgt dette Maaal, 12 Aar, kan det have været ret naturligt valgt, uden at jeg naturligvis derfor vil sige, at det er noget saa absolut, at man ikke derom kunde have forskellige Meninger, og kunde forhandle derom. Netop over for dette Forhold kommer ogsaa Spørgsmaalet om den kommunale anbefaling til at gøre sig gældende. Naar man nu fra Landstingets Side har frasalder, hvad man tidligere i Reglen har holdt paa, og hvad der ogsaa i Reglen er blevet fulgt i dette Ting, nemlig det, at en Ansøger skulde være kommunalt anbefalet, for at der skulde meddeles ham Indfødsret, kan maasse ogsaa det forskellige Forhold, som her gør sig gældende i de forskellige Kommuner over for Svenske, have haft sin Betydning. Forholdet er jo nemlig det, at i Kjøbenhavn, hvor jo en stor Part af dem, der søge Indfødsret har hjemme, vil der, naar de 12 Aar ere gaaede, paa hvilke selve Kjøbenhavns Kommune en Forsørgelsespligt over for disse Folk, hvormod Forholdet andetsteds ikke er saaledes, der er det den kombinerede Kommune, altsaa Kjøb-